

מדינת ישראל

משרד הממשלה

משרד

מס' 14/6

מכאן
ישיבת הועדה - 9/10/15
סניף ב'

תיק מס' 14/6

שם תיק: ועדת כהן-קדמי בענין ילדי תימן - פרוטוקול
מישיבות הועדה - סדרה ב - יפרוטוקול מיום
מזהה פנימי: ג-6/9746

מזהה פריט 000dvlb7
כתובת: 2-109-3-6-7
תאריך הדפסה: 11/07/2016

ועדת חקירה מטכנתית בענין פרשת
העלמות של ילדים מבין עולי תימן
בשנים 1948-1954

מחלקה

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 15 בנובמבר 1995

ת. שום דבר,

כ.ה. מימון: ולא ביקרתם בבית קברות,

ת. שום דבר, לא יודעים כלום על בית קברות בכלל,

שלום: אין שום בסיס שנבקר שם, כלומר לא היה לנו שום דבר
 הוכחות,

היו"ר: השלים את העדות דוד וונה.

תודה רבה לכם, הכל רשום ונראה במשך הזמן מה יצא מזה.

שלום: זה לא בעיה לגלות אותו אם הוא ישנו בחיים, הוא עם
 עיניים ירוקות יפה, ילד יפה, יפה תואר היה.

בקשה מס' 248/95 המבקשת: עומסי מרגלית

היו"ר: גברת מרגלית את מופיעה פה עד כמה שראיתי בשני שמות, אחד
 עומסי ואחד קוממי,

ת. קוממי זה האבא של הילדה, זה המשפחה של הילדה,

כ.ה. קובל: מה שם האבא של הילדה?

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 15 בנובמבר 1995

ת. קוממי,

כ.ה. קובל: והשם הפרטי שלו?

ת. יוסף

כ.ה. קובל: ולילדה קראו גם סעדה?

ת. סעדה, כן, מזל בעברית,

כ.ה. מימון: מזל סעדה,

ת. מזל בעברית, סעדה,

כ.ה. מימון: איד קראו לאבא?

ת. יוסף קוממי,

היו"ר: ממה שכתוב פה, דרך אגב יש שני מכתבים, אחד ששלחת ביולי, בסוף יולי, והשני חודשיים אחר כך, מה גרם לך לכתוב עוד מכתב, דרשו מהמשרד שתכתבי?

ת. לא, אני כל הזמן כתבתי וכל הזמן, לא יודעת למח רשום, בכל אסיפה, בכל מקום אני בארגון וכל השנים אני רודפת

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 15 בנובמבר 1995

לחפש אותה,

היו"ר: אבל לנו, לנו כתבת שני מכתבים,

ת. כן,

היו"ר: בידיעה או ששכחת שכתבת?

ת. לא, לא שכחתי, אבל אני לא יודעת איך לא הביאו כל המכתבים, מההתחלה שהתחילו הארגון לחפש ילדי תימן אני מופיעה בכל מקום.

היו"ר: את הגעת לארץ בשנת 49 בראש השנה,

ת. נכון,

היו"ר: עם הילדה שלך,

ת. נכון, משפחתי,

היו"ר: פה את לא כותבת, גם האבא שלה בא?

ת. לא, אני התגרשתי ממנו שלושה חודשים לפני שאני אבוא ארצה,

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמס
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 15 בנובמבר 1995

היו"ר: את הודעת שאת אשה גרושה?

ת. כן, הוא אפילו לא הכיר בילדה, הוא היה חולה מאוד בתימן,

היו"ר: הוא גם כן עלה לארץ?

ת. כן, כמעט באותו חודש עלינו, אבל הוא לבד ואני לבד, עם המשפחה שלי,

היו"ר: והוא לא התעניין בילדה,

ת. בשום אופן, הוא היה מאוד חולה,

היו"ר: ואז העבירו אותכם לראש העין,

ת. הגעתי לראש העין מחנה א', ביום ראש השנה,

היו"ר: זה היה מחנה אוהלים?

ת. כן,

היו"ר: ואת הילדים לקחו לבית התינוקות,

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 15 בנובמבר 1995

ת. ילדים איך ש -

כ.ה. מימון: רק מזל היתה לך נכון?

ת. רק מזל,

כ.ה. מימון: היה לך עוד?

ת. לא,

היו"ר: אני אומר הילדים בכלל שהגיעו באותו זמן, לקחו לבית
 התינוקות, וביניהם מזל,

ת. איך שהגענו לכביש הראשי של ראש העין, תיכף נגשו האחיות
 וחטפו כל ילד מהידיים של אמא, בלי חסבר, בלי להגיד שום
 דבר לאין ומה, שום דבר, אותנו העבירו לבית המרחצות ואת
 הילדים לקחו אותם עם מגן דוד לבית התינוקות, ויצאנו
 ושאלנו איפה הילדים איפה, שום דבר, הכניסו אותנו
 לאוהלים, באוהלים כל אמא בוכה על הילד שלה, אני באותו
 אוהל הייתי עם אותה עיר שתיים, והתחלנו לחתרוץ בלילה
 בין האוהלים וזה לחפש את הילדים, עד לפנות בוקר שמענו
 את הבכי של הילדים שאלנו שומרים, והלכנו לראות ילדים
 צועקים, אמהות צועקות בבתי תינוקות, טוב, חזרנו חזרה
 לאוהלים בבוקר הלכנו לילדים, כל יום קיבלתי את הילדה,

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 15 בנובמבר 1995

עוד נתתי לה חלב מאצלי, קיבלתי אותה בבוקר ונתתי לה את הדיסה, בצהריים אותו דבר, אבל כל היום היינו תלויים על החלונות על הזה, לראות את הילדים.

היו"ר: אבל היא היתה אז בערך בת שנה וחצי,

ת. בדיוק שנה,

היו"ר: שנה?

ת. שלקחו אותה ממני זה שנה וחצי, שנעלמה לי זה שנה וחצי,

היו"ר: כלומר לקח שישה חודשים עד שחיא נעלמה,

ת. כן, ותמיד נתתי לה אוכל, נתתי לה זה ולא היה לה שום מחלה, חוץ משהיה אדום בגרון, שלשלה קצת בזמן של שיניים, אבל אני נתתי לה שלושה פעמים ביום אותה אוכל, אותה אחות נתנה לי אותה יום יום, וביום-

היו"ר: את אומרת שבערך בסוף התקופה של שישה חודשים הילדה חשה בבריאותה,

ת. כן, נכנסה לבית החולים, אותו בית החולים לא רחוק מבית התינוקות עם איזה מאתיים מטר,

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 15 בנובמבר 1995

היו"ר: בראש העין,

ת. בראש העין, ואני גם כן כל הזמן הייתי על החלון מסתכלת עליה וזה, ויום בהיר, נכנסתי לבית, הכניסו אותי לבית החולים, זה פעם ראשונה הכניסו אותי לבית החולים ועמדו על ידי שלושה רופאים, שואלים אותי איפה אבא איפה זה, אמרתי שאני באתי גרושה, ואני רק עם הילדה והמשפחה שלי, והילדה חיתה בידיים שלי, אחרי כמה זמן לקחו את הילדה ממני ואני יצאתי. יצאתי הילדה יצאה לבית התינוקות, כמה זמן, יום בהיר אני באה, כמו כל יום, הילדה לא נמצאת בבוקר, בערב נתתי לה ארוחת ערב, איננה, אני שואלת אותה אחות, לא יודעת, אני אומרת לה אבל את כל הזמן נתת לי אותה, לא יודעת, לא יודעת, השתוללתי, שום דבר, הלכתי למזכיר של ראש העיר, בדיחי, וצעקתי שמה ובכיתי וזרק אותי, ואמר לי אני לא יודע וזה. בסוף שהוא ראה שאני יותר מדי משתוללת, שלח אותי למשטרה פתח תקוה. משטרת פתח תקוה שלחו אותי לכל מיני מקומות, לבית החולים, לויצו, לכל מקום הלכתי, הייתי עובדת יומיים שלושה ימים שיחיה לי בעד נסיעה ונוסעת ונוסעת, ולא מצאתי אותה לא בבית ליד ולא בעין שמר, ולא ראש העין, לא יצא בכלל, אין רשימה שיצאה מראש העין. כל איפה שאני הלכתי אין, והתיק של בראש העין שהיא בחיים, אחרי מלחמת ששת הימים קיבלתי מכתב ממשטרת פתח תקוה, שאני אגיע אליהם, ניגשתי אליהם,

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 15 בנובמבר 1995

קורא את התיק והכל, אמרתי לו חבת שלי לא מתח, חבת שלי בחיים, הוא קורא את המכתב ואומר לי, פה יצאה מבית חולים, לבית התינוקים, מכאן לא יודעים לאן יצאה, לבית הבראה לזה, אמרתי לו אני לא יודעת ואני לא מוותרת, אני רוצה את הילדה שלי מאיפה שלא יהיה. אמר לי צריך לקחת את האחיות והרופאים לבית סוחר, דבר כזה אני לא יודע, היא בחיים. מאותו זמן לא קיבלתי שום תשובה. אבל אני לא שותקת, אני כל הזמן, אני באסיפות,

כ.ה. מימון: בת כמה הילדה כשבאה לארץ?

ת. בדיוק שנה, נולדה בסוכות,

כ.ה. קובל: כמה זמן היא היתה בבית חולים?

ת. תקופה קצרה, כמה שבוע, חצי שבוע ומחזירים אותה לבית התינוקות,

כ.ה. קובל: איך העבירו אותה מבית התינוקות לבית חולים?

ת. לא מרחק, לא מרחק,

כ.ה. קובל: על הידיים? האחות לקחה אותה על הידיים?

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 15 בנובמבר 1995

ת. על הידיים, מה פתאום, על הידיים, אין מרחק אין אפילו מאה חמישים מטר לא, אין מרחק, אנחנו עוברים חולכים לבית התינוקות, חוזרים, זה אותה, אין מרחק, מאה חמישים מטר, מאתיים מטר,

כ.ה. קובל: והיית הולכת לבקר אותה בבית החולים?

ת. כן, אבל לא נתנו לי להכנס, רק פעם אחת הכניסו אותי,

כ.ה. קובל: רק פעם אחת,

ת. רק פעם, הייתי רק מהחלון, כל הזמן נתלתי על החלון, כל הזמן הייתי בחלון,

היו"ר: מענין מה השוטר אמר לך במשטרת פתח תקוה,

ת. זה מה שהוא אמר לי במלים האלה, צריך לקחת כל הרופאים והאחיות מראש העין לבית הסוהר, הילדה בחיים פה, התיק שלה, היא בחיים, אפילו את הכדורים שנתנו לה רשום אצלם, את התרופות,

היו"ר: אבל מה הם עשו בשביל למצוא אותה,

ת. אדום בגרון היה לה, אדום בגרון ושלשלה, לא יותר,

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 15 בנובמבר 1995

היו"ר: אבל לפי מה שהוא אמר לך חמסטרך לא עשתה שום דבר,

ת. שום דבר, רק היתה שולחת אותי לכל מיני מקומות, אבל כשבאו אותי שום דבר, שלחו אותי לכל מיני מקומות, אפילו לבני עקיבא בכפר הישוב בכיכר המושבות, ועוד צעקו עלי שאני בכיתי מה את בוכה פה, בני עקיבא פה לא עוזרים שום דבר, בויצו, כל הזמן, מיטה מיטה, לא, זה ילדה שאני שנה וחצי בידיים שלי,

היו"ר: את זוכרת עוד מישהו בשם שלו, בשמו, חוץ מבדיחי? אחיות?

ת. הוא, בדיחי, זהו, אחיות אני לא זוכרת את השמות או לא, אבל הוא היה אחראי על ראש העין ואני מרוב ששמה ישבתי כל היום ובכיתי ונדנדתי לו, עוד לקחתי שני ילדים שיודיעו ברמקול, הילדים חזרו מאיזה מקומות מבית החולים וזה, ולקחתי שני ילדים להורים שלהם, אחת מהמשפחה ואחת לא מהמשפחה, לפי הכרת השמות,

כ.ה. מימון: תגידי בבקשה מרגלית. הייתם במחנה היו עוד הרבה משפחות של תימנים,

ת. כן, בטח,

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 15 בנובמבר 1995

כ.ה. מימון: והיו גם משפחות שהיו להם ילדים באותו בית חולים,

ת. משפחת בת שלי לקחו לה את הילד ועד היום היא בבית חולים לחולי רוח,

כ.ה. מימון: מכירה הרבה משפחות כאלה?

ת. לא הרבה הרבה, אבל אני יודעת שמשאש אול לקחו לה את הילד מבית החולים, אפילו האמא לא זכתה לראות אותו, זרקו אותה,

כ.ה. מימון: כמו שלקחו את הבת שלך את מזל?

ת. שלום בהג'לי לקחו לו את הילד בגיל שלושה חודשים, שלום בהג'לי לקחו לה את הילד בגיל שלושה חודשים, שהיה באוירון יחד איתי, כסא על יד כסא ובאנו לארץ והוא בריא ושלם, לא היה אפילו חודש בידיים שלה, יום יום הלכתי איתה יחד, היא מניקה אותו ואני, ופתאום נעלם ועד היום הזה נעלם, האבא בדכאון והאמא בבית חולים לחולי רוח.

כ.ה. מימון: הוא מופיע בשלגי? מזל מופיעה?

כ.ה. קובל: הבת שלה כן, אבל היא מופיעה בתור סעדה,

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 15 בנובמבר 1995

ת. כן, סעדה מזל,

כ.ה. קובל: כשבאתם לארץ היא היתה רשומה בתעודת העולה שלך, היא היתה בת שנה,

ת. כן,

כ.ה. קובל: היא היתה רשומה בתור מזל או סעדה או מזל סעדה?

ת. לא זוכרת איך רשמו אותה אבל אני יודעת שסעדה, שבאתי מנחשת עד שבאתי ארצה, בשם סעדה, אבל הם אחר כך אני לפי השם שהחלפתי למזל, אני לא יודעת איך הם רשמו אותה,

כ.ה. קובל: מה עם התעודת עולה שלך, את זוכרת מה נעשה עם זה?

ת. הורידו את זה ממני, הורידו אותה ממני,

כ.ה. קובל: כתבו נפטרה?

ת. לא,

כ.ה. קובל: אז מה עשו, מה זה נקרא הורידו?

ת. לא נפטרה, היא בתיק בפתח תקוה בחיים, בבוקר בערב נתתי

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 15 בנובמבר 1995

לה לאכול ובבוקר איננה אז איך היא נפטרה,

כ.ה. קובל: כשאת אומרת חורידו אותה ממני למה את מתכוונת?

ת. מהתעודה,

כ.ה. מימון: שהיא הפסיקה לקבל מזון,

ת. כן,

כ.ה. קובל: לא מחקו אותה, היא רק הפסיקה,

ת. הפסיקה וברגע שיצאתי מראש העין כבר לא היה לי את הילדה,

היו"ר: תודה רבה.

בקשה מס' 255/95 המבקשת: דהרי לאה

היו"ר: את לאה דהרי?

ת. כן,

היו"ר: אני מזכיר לך שעלייך לאמר את האמת את כל האמת ורק את האמת,